

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Бад Оајнхаузен, Немачка), објавио је књиге песама *Пошћуни јовор* (1995), *Доказивање сенке* (1996), *Свајдашњи час* (2000), *Собна митологија* (2003), *После* (2005), *Довољно* (2008), *Једино вејшар* (2011), *Бићи* (2013), *У добар час* (2016), *Радно време раја* (2018), *Докле шрају свејшови* (изабране песме, 2020), *Уради сам* (2021) и *Одавде се види* (2023), као и роман *Пејша* (2021). Добитник је „Бранкове награде“, Награде „Матићев шал“, „Просветине награде“, награда „Бранко Миљковић“, „Бранко Ђопић“, „Меша Селимовић“, „Змајеве награде“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“, „Владан Десница“, и др. Аутор је и двадесетак књига намењених деци, за које је добио бројна књижевна признања, међу којима и Награду „Политикиног забавника“, два пута Награду „Невен“, Награду Змајевих дечјих игара, Награду „Душан Радовић“... Аутор је и неколико позоришних текстова за децу. Заступљен је у бројним антологијама, а песме су му превођене на енглески, грчки, норвешки, бугарски, француски, словеначки, пољски и македонски језик. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2010. годину. Живи у Краљеву и ради на месту уредника за поезију у часопису *Повеља*.

Маријана Алексић Милановић (1991, Бајина Башта), основне, мастер и докторске студије завршила на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Запослена је као лектор за шпански језик на истом факултету. Основне области научно-истраживачког рада су јој настава шпанског као страног језика, контрастивна лингвистика, прагматика и синтакса шпанског језика, као и књижевно превођење. Са шпанског је превела

романе *Блиштава рејублика* (2020) Андреаса Барбе и, у сарадњи са Бојаном Ковачевић Петровић, *Месец у кавезу* (2016) Сое Валдес. Живи у Београду.

Бојана Аћамовић (1985, Сарајево), дипломирала је на Катедри за енглески језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Мастер студије из енглеске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, а докторску дисертацију „Поезија Волта Витмана у контексту књижевне авангарде у Србији“ на Филолошком факултету у Београду. На Институту за књижевност и уметност 2012. ангажована је као стипендиста Министарства просвете, науке и технолошког развоја на пројекту „Српска књижевност у европском културном простору“, а од 2014. као стално запослена на истом пројекту и касније на одељењу „Упоредна истраживања српске књижевности“. Од 2014. је и секретарка пројекта/одељења. Живи у Београду.

Милета Аћимовић Ивков (1966, Богатић), докторирао је српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есејистику и књижевну критику. Објавио је збирку поезије *Дно* (1995), за коју је добио Бранкову награду и књиге књижевнокритичких текстова *Свећ и џесма* (2010), *Песничке зајонетшке* (2011), *Трајови читања – критичка хроника нефикцијске прозе (1992–2009)* (2020), а 2022. је приредио и *Антологију есеја српских џесника*. Добитник је награде „Милан Богдановић“ за књижевну критику. Радио је као главни уредник *Књижевної мајазина*. Живи у Београду.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на

Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домети* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерајтив новума: Први светски рат у српској и афроамеричкој међурајној прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фрагменти о крајској причи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне приче: српска микро-прича* (2021) и панораму *Последња Ашари генерација: панорама новосадских прозаиста генерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: критичар и писац* (2021) и *Non omnis moriar: о поезији и смрти у ојусу Владана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Мајкл Вотс (*Michael Watts*; 1950, Медисин Лоц, САД – 2014, Антигва), похађао је Државни универзитет Луизијане у Батон Ружу, где је дипломирао (1972), магистрирао (1976) и докторирао (1978) из области економије. Највећи део академске каријере провео је на Економском факултету у Пердјуу. Године 1984. именован је за директора Пердју центра за економско образовање. Написао је око осамдесет научних чланака, а такође је аутор или приређивач осамнаест књига и монографија.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад), ради као редовни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дукић љубоисац: ојлед из имагологије* (2003), *Чинови присвајања: од теорије ка прајмајници текста* (2005),

Књижевност, култура, ушћојија: ојлеги (2011), *Српска љубоисна култура 1914–1940.* (2011), *Nine Serbian Poets/Девет српских љесника* (антологија, 2012), *Књижевност и ошћор* (2015), *Анашћојија робе: ојлеги из критичке љолићичке економије* (са Алпаром Лошонцем, 2016), *Комјарашћивна књижевност и култура – критички увод* (2019) и *Капитализам и књижевност: фрагменти једне (не)обичне повести* (са Алпаром Лошонцем, 2020); уредио је *Прејледни речник комјарашћивне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Боривој Герзић (1959, Београд), писац шест књига приповедака, последње три за „Ренде“ – *Један живој какав јесће* (2012), *Последње сћвари* (2014) и *Прича. Љубав* (2016), као и неколико позоришних комада – *Срне без пушке* (2017), *Наглежном* (2019) и др. Објавио је студију о феномену умирања *Кореографија мориенди* (2016), као и биографију *Бекеј: човек и дело* (2019); коуредник је антологије савремене светске приче *Куле, трагови: мајсћори крајке прозе – од Гојоља до Фосћера Воласа* (2013). С енглеског је превео дела двадесетак аутора, између осталих *Месечину и грује граме* Харолда Пинтера, *Тамни лавиринћ* Лоренса Дарела, Џојсове, Бекетове и Макјуанове приповетке, драме *Сема Шепарда*, *Едварда Олбија*, *Мамета*, *Артура Копита*, *Диланову поему „Мучко убиство“*. Аутор је и *Речника афро-америчкој сленга*, *Речника енглеских фраза и идиома* и *Речника српској жаргона*. Године 2022. објављена му је збирка песама *Ја свако*.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошвориће Јеленине прозоре* (1978), *Намасће, Индија* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска*

Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима (1991), *Искуства љрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене љрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У љошрази за љавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиографија рагова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живој и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сшара љрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А љде је Чехов? – разјовори о љрози* (2015), *Вијешнам и девей змајева* (2016), *Кришника љамћења* (2017), *Кубанске љријашељице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина”, „Искра културе”, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос”, „Медаља културе за очување културног наслеђа”, „Љуба Ненадовић”. Живи у Новом Саду.

Лорен Гроф (*Lauren Groff*; 1978, Куперстаун, Њујорк, САД), америчка књижевница, ауторка пет романа и две збирке прича. Њен први роман *The Monsters of Templeton* (2008), нашао се на листи најпродаванијих књига *The New York Times*-а. Следећи роман, *Arcadia*, прогласили су за једну од најбољих књига 2012. године *The New York Times*, *The Washington Post*, *Vogue*, *The Globe and Mail*, *Christian Science Monitor* и *Kirkus Reviews*. Роман *Суђа-је и фурије* (2015) номиниован је за Националну књижевну награду у категорији прозе и проглашен за роман године на Амазону. *Маширикса* (2021) њен је последњи роман. Објављивала је приче у листовима *The New Yorker*, *The Atlantic Monthly*, *Five Points* и *Ploughshares*, као и у антологијама *Најбољи нови амерички љласови 2008*, *Награда Пушкирџ XXXII* и *Најбоље америчке крајшке љриче за 2007, 2010. и 2014. љодину*. Многе од тих прича појављују се у њеној збирци *Delicate Edible Birds* (2009), из које је и прича „Господин пролазни”. Написала је и збирку прича *Флорига* (2018). Живи са супругом и децом на Флориди.

Војислав Донић (1946, Београду), дипломирао Општу књижевност на Филолошком факултету; објавио више прозних књига (*Мрачна комора*, *Књига из дејшњства*, *Хлебно дрво*, *Поверљив извештај*, *Прљав веш*, *Госпођа Лилић* и неколико самиздата); писао за позориште (*Зверчице*, *Мало љозоришће*), новине (*Наша Борба*, *Данас*), ТВ емисије и филмове (*Пишћалка јача од љендрека*, *НИН*, *НТВ Студио Б*) и за радио (*Мегени живој*, *Лушани*, *Ламереде*, *Прејиска* и још двадесетак). Био је члан Књижевне радионице 9, члан УКС и МДС. За Радио Београд ради од почетка седамдесетих (за Трећи програм и у Дечјем програму), у Драмском програму као уредник-драматург уређује серије Драмски програм за децу, Документарно драмски програм и Звездане часове.

Павле Зељић (2000), студент мастер студија на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Аутор је збирке песама *Икар и Месија* (2019, Награда Лимских вечери поезије). Пише поезију и прозу на српском и на енглеском језику. На конкурс „Спасоје Пајо Благојевић” у Плужинама, као првонаграђеном, биће му објављена збирка под насловом *Spina Mundi*. Бави се и књижевном критиком, као и превођењем с енглеског и на енглески језик.

Данијела Јовановић (1975, Шабац), дипломирала је на Одељењу за историју на Филозофском факултету у Београду. Објављена јој је историјска студија *Ог рајској врши до Кембелове сује – љрилози за исшорију хране и исхране* (2022), збирка поезије *Ред овоја, ред оноја* (2018), историјска студија *Роми у Јеврејском лојору Земун 1941–1942* (2012), роман *Вашра* (2008), и књиге превода: М. Херман Секулић, *Nine Lives of Milena Pavlović Barilli* (2022); *Афроамеричка љоезија*, избор и превод (2015); Брајан Хенри, *Караншин* (2010); Енес Халиловић, *Leaves on Water* (2009). Објављивање историјске студије *Ог рајској врши до Кембелове сује*, *Прилози за исшорију хране и исхране* финансијски је подржало Министарство Републике Србије као капитално

дело које се објављује на српском језику из области културе, док је роман *Вајтра* био награђен на конкурс за прву књигу (СКЦКГ). Живи и ради у Београду.

Сања Којић Младенов, виша кустоскиња и историчарка уметности, усмерена ка истраживању савремене уметничке праксе, медија и рода од 1995. године. Завршила историју уметности на Филозофском факултету Универзитета у Београду, мастер и докторске Родне студије на интердисциплинарним студијама Универзитета у Новом Саду – ACIMSI. Директорка Музеја савремене уметности Војводине од 2013. до 2016. године. Кустоскиња истог Музеја од 2006. године, Одељења за изложбе актуелне уметности, те Центра за интермедијску и дигиталну уметност. Добитница Награде „Лазар Трифуновић“ (2016), као и признања Друштва историчара уметности Србије (ДИУС) за најбољу ауторску изложбу у 2013. години. Кустоскиња Павиљона Србије на 54. Венецијанском Бијеналу савремене уметности (2011), изложбе *Свејлосиј и шама симбола*, Драгољуба Раше Тодосијевића, награђене интернационалним признањем – Uni Credit Venice Award. Чланица је међународних удружења AICA, ICOM и SIMAM – чија је стипендисткиња (2011). Ауторка је, кустоскиња и селекторка многих изложби и пројеката у земљи и иностранству, као и међународних и ЕУ пројеката (*Performing the Museum, Risk Change, Missing Stories*). Уредница и ауторка преко 100 критичких есеја, рецензија изложби и научних текстова у каталозима изложби, стручним часописима, књигама и електронским медијима. Живи у Новом Саду.

Јелена Лалатовић (1994, Београд), књижевна критичарка и активисткиња. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на докторским студијама. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике

у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чиишайељке*. У коауторству са Христином Цветичанин Кнежевић написала је *Приручник за уиошребу родно осеиљивој језика*.

Наталија Лудошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрирала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни критичар* (2008), *О Младену Лесковцу: оіпеди, чланци, ірејиска* (2011), *Књижевна оіледања Младена Лесковца над іисцима савременицима* (2015), *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића* (2019), *Није ми свеједно с ким разіоварам* (интервјуи с писцима, 2020), *Пуш смисла – одабране књижевне криішике* (2021) и приредила књигу Младена Лесковца *Избор из дела* (2017). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Стјуарт Мартин (*Stewart Martin*), ради као асистент на Одсеку за филозофију и уметност Универзитета Мидлсекс и члан је уредништва часописа *Radical Philosophy*. Објављује у периодици.

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је у истраживачком звању на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа трећу годину докторских академских студија. На Одсеку за српску књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбранивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића“. Пише и објављује критичке приказе и научне радове.

Франко Морети (*Franco Moretti*; 1950, Сондри, Италија), италијански историчар књижевности и теоретичар. Дипломирао је

модерну књижевност на Универзитету у Риму 1972. Предавао је на универзитетима у Салерну (1979–1983) и Верони (1983–1990); у САД, на Колумбији (1990–2000) и Станфорд-у (2000–2016), где је 2000. основао Центар за проучавање романа и 2010. са Метјуом Џокерсом, Стенфордску књижевну лабораторију. Објавио је, између осталих, следеће књиге: *Interpretazioni di Eliot* (1975), *Letteratura e ideologie negli anni trenta inglesi* (1976), *Signs Taken for Wonders: Essays in the Sociology of Literary Forms* (1983), *Il romanzo di formazione* (1986), *Segni e stili del moderno* (1987), *The Way of the World: The Bildungsroman in European Culture* (1987), *Opere mondo: saggio sulla forma epica dal Faust a Cent'anni di solitudine* (1994), *The Modern Epic: The World-System from Goethe to García Márquez* (1996), *Atlante del romanzo europeo, 1800–1900* (1997), *Il romanzo* (2003), *Graphs, Maps, Trees: Abstract Models for a Literary History* (2005), *Distant Reading* (2013), *The Bourgeois: Between History and Literature* (2013), *Far Country: Scenes from American Culture* (2019).

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се превасходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Студенћу* (ликовне критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Анџолоију јуџословенске џезије – 1950–95* (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у „Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Културе Истока* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних умет-

ности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Александра Н. Петровић (1997, Гњилане), дипломирала је српску књижевност и језик са компаратистиком на Филолошком факултету Универзитета у Београду 2021 године. Одбранила је мастер рад с темом „Откривање света мајки: мајчинство у романима и поезији Тање Ступар Трифуновић” на Филолошком факултету Универзитета у Београду 2022. године. Докторске академске студије уписала је 2022. године на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је запослена као истраживачица приправница на Одељењу Периодика у историји српске књижевности и културе при Институту за књижевност и уметност у Београду. Области интересовања: женска књижевност, феминистичка теорија и критика, студије периодике.

Андреа Попов Милетић (1985, Нови Сад), дипломирала је на Катедри за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Објавила је роман *Пионири малени, ми смо морска шрава* (2019), а пише и кратке приче, дневничке записе и прича за децу, од којих су неке уврштене у домаће, регионалне и иностране антологије. Живи у Новом Саду.

Иван Радосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе”. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске џрозе* (1999). Живи у Београду.

Драгиња Рамадански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У џишрази за фиџурама* (проза

у шест руку, 2012), *Пародијски план романа Досћојевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у шројима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018) и *Књижевне коњушнице* (есеји, 2022). Ауторка је антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић” за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић” за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског *Baszsalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa* (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру” (2020). Живи у Сенти.

Анатолиј Рјасов (*Анашолий Рясов*; 1978, Москва), прозаиста и драмски писац. Аутор је романа *Три ѓакла* (2003), *Прелудија. Ното innatus* (2007), *Пусћара* (2012, 2014; српски превод „Логос”, 2024), *Прегосећање* (2022), затим, прозно-поетске књиге *Сирова реч* (2013), зборника драмских текстова *Зайворених усћа* (2019), медитативне аутобиографске књиге прозе *Ућушању* (2020). Добитник је Награде „Дебит” (2002) у категорији дужа проза, троструки финалиста Награде „Андреј Бели” у категорији прозе (2013, 2016, 2020). Стручњак је за стваралаштво Антонена Артоа и Самјуела Бекета, о чему сведоче студије *Бекет: ѓућ шчићавана* (2021), *Аншонен Арто и смрћ ѓостћрамској шеащра* (2023). Написао је такође прву студију о философији звука у Русији – *Једва чујна бука. Увод у философију звука* (2021). Поједини прозни и драмски текстови овог аутора преведени су на енглески, летонски, полски, српски и украјински језик. Дrame из књиге *Зайворених усћа* више пута су извођене у позориштима у Полтави и Харкову.

Татјана Росић Илић (1962), докторила је, магистрала и дипломирала на Филоло-

шком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске, Belgrade Journal of Media and Communications, ФМК* и часописа *Женске сћугије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ур., 2015) (*Анћиућојије шела: рећрезенћација маскулинишећа у савременој срћској ћрози*) (2014), *Мић о савршеној биоћрафији: Данило Киш и фићура ћисца у срћској кулћури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољностћ дневника* (1994). Живи у Београду.

Зорана Симић (1992, Брус), докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, истраживачица-сарадница у Институту за књижевност и уметност, као и кандидаткиња на мастер програму Политикологија – Студије рода, на Факултету политичких наука УБ (захваљујући стипендији „Жарана Папић” коју додељује РЖФ). Основне (2015) и мастер студије (2016) завршила је на Катедри за општу књижевност

и теорију књижевности Филолошког факултета УБ. Пише докторску дисертацију радног наслова *Уреднице њериодике у Краљевини СХС/Југославији: биографски, књижевноисторијски и психолошки аспекти*. Бави се српском и југословенском књижевношћу, периодиком и културом 20. века, савременим (књижевним) теоријама и историјом феминизма. Објављује књижевнокритичке и есејистичке прилоге у штампи и на веб-порталима. Живи у Београду.

Роберт Ф. Смит (*Robert F. Smith*), професор економије на Универзитету Неваде у Лас Вегасу.

Дарко Тушевљаковић (Зеница, 1978), прву причу објавио 2002. године у регионалној антологији приређеној у сарадњи с Унеском и од тада објављује краћу и дужу прозу у разним часописима и антологијама у земљи и региону. Године 2004. добио је Награду „Лазар Комарчић” за најбољу новелу. Објавио је следеће књиге: *Сенка наше жеље* (роман, 2010), *Људске вибрације* (приче, 2013), *Јаз* (роман, 2016, Европска награда за књижевност 2017), *Накнадне историје* (приче, 2017), *Јетермајстер* (роман, 2019), *Узвишеност* (роман, 2021) и *Хантар за снове* (приче, 2022, Андрићева награда 2023). Роман *Јаз* је досад преведен на енглески, италијански, бугарски, албански, румунски, словеначки и шпански језик. Живи у Београду и ради као уредник и преводилац.

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским

књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

Давид Хенеросо Хил (*David Generoso Gil*; 1969, Мадрид, Шпанија), писац кратких прича и графички дизајнер. Објавио је неколико збирки прича, а неке од њих су: *Хронике са Х* (*Crónicas con H*, 2014), *Три: како заборавити незаборавно и групе приче за памћење* (*Tr3s: cómo olvidar lo inolvidable y otros relatos para recordar*, 2018), *Микрокосмос: 74 ваљрене приче које се појављују са реалношћу* (*Microcosmos: 74 apasionadas historias que juegan con la realidad*, 2021). Кроз његове приче пројевају иронија и хумор, имају непредвидиве заплете, крцате су играма речи и, како их је описала Сое Валдес у прологу збирке *Три*, одликује их „комплексна једноставност”. До сада нису превеђене на српски језик. Живи у Мадриду.

Василиса Шљивар (1991, Београд), доценткиња је на Катедри за славистику Филолошког факултета Универзитета у Београду, где изводи наставу из предмета посвећених проучавању руске књижевности ХХ века и руске културе. Докторирала је на апсурдној поетици прозног стваралаштва Владимира Казакова. Учествује на бројним конференцијама у земљи и иностранству и објављује научне студије у релевантним часописима. Бави се превеђењем.